

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Τά γένεια, σύμβολο σοφίας κι' αξιοπρεπειάς. 'Η γενειάδες τών αρχαίων θεών. Τά γένεια κι' η Παλαιά Διαθήκη. Μιά άπαρχρευσις τού Μωϋσή. Τά γένεια τών 'Αρχέων. Τό ζήτημα τών Ρωμαίων. Τι έκανε ο αυτοκράτορας 'Αδριανός, κτλ.

Όλοι έν γένει οι αρχαίοι λαοί θεωρούσαν τή γενεάδα ως σύμβολο ανωτέρας φρονήσεως και αξιοπρεπειάς. Γι' αυτό, όλοι σχεδόν οι θεοί τών 'Ινδών, τών 'Ασσυρίων, τών Αιγυπτίων, τών Περσών και τών 'Ελλήνων παριστάνοντα σ' αγάλματά τους με μακρούς μεγαλοπρεπείς γενειάδες.

Αργότερα, μόνον οι 'Ασσύριοι άρχισαν να κόβουν τά γένεια τους, από φιλοσοφική προς τή βασιλεία τους Σιμεράδα, ή οποία, ως γυναίκα, δέν είχε φυσικά... γενεάδα λ..

Από τήν εποχή αυτή μάλιστα και οι θεοί τους εικονίζονται όχι γενειοφόροι, όπως πρώτα, αλλά... σπανίοι και φαλακροί.

'Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει σε πολλά μέρη, ότι ήταν απαγορευμένο στους 'Ισραηλίτες να κόβουν τά γένεια τους... 'Ο Μωϋσής μάλιστα έδωσεσε καλύτερη διάταξη: «Μη κ' κόψετε τά ά κ ρ α τ ο υ γ ενει ο υ σο υ».

'Η γενεάδα στους 'Εβραίους έθεωρείτο διασεμνικό γνώσιμον τών ήρώων, τών μεγαλοτόνων και έν γένει κάθε ελευθέρου και αξιοπρεπούς άνθρώπου. Γι' αυτό, στους δούλους απαγορευόταν να τρέφουν γενεάδα, όπως και οι κύριοί του.

'Η μεγαλύτερη προσβολή για έναν 'Ισραηλίτη ήταν να τού κόβουν τά γένεια. Μοναχά δέν σέ κερδ πένθους ή όταν τού συνέβαινε κανένο μεγάλο δυστύχημα, υπορούσε ένας 'Εβραίος να κόψει τά γένεια του ή να τά άφήσει άπερποήτα.

Στους 'Αραβες πάλι, ή γενεάδα θεωρείται μέχρι σήμερα ιερή και γι' αυτό πολλές φορές, όταν θέλουν να βεβαιώσουν τή λόγια τους, αρχίζονται σ' αυτή.

Θεωρούσε μεγάλη προσβολή τήν άποσιτή τής γενειάδος διά τής βίας και προτιμούσαν να θανατωθούν, παρά να έπιστούν μιά τέτοια ντροπή.

Μεγάλη σημασία επίσης απέδιδαν στη γενεάδα και οι αρχαίοι Έλληνες, οι όποιοι τά όρατα και άόρατα γένεια τά έθεωρούσαν δώρο τών θεών προς τους άνθρώπους.

Οι Σαμαρείτες μάλιστα συνήζαν να κόβουν για τιμωρία τή γενεάδα τών δειλών πολιτών τους. Αργότερα όμως, όταν ή 'Ελλάς έπεράγη στον Μ. 'Αλέξανδρο, έπεκράτησε και μεταξύ τών 'Ελλήνων η συνήθεια να ζυφίζουν τή γενεάδα τους.

Μόνον οι σοφιστά και οι γενναίοι φιλόσοφοι έξωκοινοδοήσαν να κοπινοφορούν, οι πρώτοι από έπίδειξη και οι δεύτεροι από περιφρόνηση προς τήν καθαρότητα και τήν κομψότητα.

Οι Ρωμαίοι μέχρι τού 30 π. Χ. έτρεφαν και αυτοί γενεάδα, αλλά κατόπιν άρχισαν να τήν κόβουν.

Οι άνδρωτοι έν τούτοις τών κατωτέρων τάξεων τή διειτηρίσαν, ίσως για ν' άπαρηγούν τούς... Έξοδα τού ζυφίσματος.

Τό ίδιο έκαναν και μερικοί νέοι, οι όποιοι δέν ένοθαν μόν τά γένεια τους, αλλά τους έδωκαν ποικίλα και περιέργα σχήματα.

Από τήν ανωτέρα τάξη τής Ρώμης δέν άφηναν τά γένεια τους, παρά μόνον όσοι βαστούσαν πένθος.

Αργότερα, κανένας Ρωμαίος δέν είχε τό δικαίωμα να φέρη γενεάδα μετά τό εικοστό τέταρτο έτος τής ηλικίας του.

'Η ήμέρα μάλιστα, κατά τήν όποιαν κόβονταν για πρώτη φορά με ζυράφι ή γενεάδα, ήταν ήμέρα εορτής.

Κατά τήν ήμέρα που ο αυτοκράτορας Αύγουστος έβριζε για πρώτη φορά τά γένεια του, παρέδωσε πολιτελεύτατο συμβόλιον και ο Νέρων έβαλε τόν ποίνον του μέσα σ' ένα χρυσό κονίτι και τό άφείρωσε στο Δία τόν Καπιτώλιο. 'Ο 'Αδριανός όμως, ο γνωστός φιλέλληνας αυτοκράτορας, επειδή είχε στο πρόσωπό του και μικρούς όγκους που άσχημίζαν τό κάτο σαγόνι του, άφηνε τά γένεια του άκατα.

Στους άρχαίους Γερμανούς, κατά τόν ιστορικό Τέατο, δέν έπετροπέταν σε κανένα ν' άφήση άκατα τά γένεια του πριν σωτήση τοι' άλγιστον έναν έχθρο του. Οι Γότθοι και οι Λογγοβαρδοι έτρεφαν μακρούς γενεάδα και οι Φράγκοι τήν έθεωρούσαν ως σύμβολο ελευθερίας.

Οι Μεροβίγγιοι τήν έκομιζούσαν με χρυσές κλωστές, όπως έκαναν και οι βασιλείς τών Περσών.

Μόνον οι ήττημένοι και οι δούλοι έπεχορούτο να ζυφίζουν τά γένεια τους για να άφομοιώνονται με τίς γυναίκες.

και αυτά χροή του, αναγκάζονταν να πουλήση δια τό πολύτιμα αντίκειμενά του.

'Η διαδόσεις έλεγαν τέλος, ότι ο Σαβίνος είχε θανατάσει πολύτιμα αντίκειμενα και μάλιστα σμαράγδινα. 'Ο Ζωπιμάς τά έβριθε δια αυτά. Έχοντας δέ τήν επείθεια ν' άφωσάη μερικά πολύτιμα αντίκειμενα, πήγε κι' αυτός να ιδή τά κομμάτια του Σαβίνου.

Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξη του όταν μαζί με τ' άλλα αντίκειμενα είδε και τήν πόρτη τής ζώνης που τήν ένδιωσε στα χέρια τής Τσαορίας!

Με άσχημότητα όργη, ο Ζωπιμάς έννοσταποίησε τότε στο μισό τη, που πορεύονταν λογαριασμό του Σαβίνου τά κομμάτια, ότι ή σμαραγδοόμοστη εκείνη πόρτη ήταν δική του και τού διαγήθηκε με ποιά τέχνασμα ο κλειδοόχος τής αυτοκρατορίας τού πήρε τή ζώνη.

Τό σκάνδαλο ξεσπάσε πάλι με πάταγο γι' έφτασε και σ' αυτήν τού θανασίμου άντιπάλου του Σαβίνου, τού πριγκιπο: Κορνακιώφ. Τριώντασι τά χέρια του από χαρά, ο πριγκιπ έτρεξε να τό άνακοινοσή στην αυτοκρατορία... Τότε ο Ζωπιμάς μετέφερε για τήν όργη του και θέλησε να σάση τό συμπατριώτη του, άλλ' ήταν πάλι άργά. 'Η αυτοκρατορία ήταν άμεύλαστη. Έδιωσε τό Σαβίνον από τ' Ανάκτορα, άφώσε τήν περιήρημη ζώνη και τήν έπέστρεψε στο νόμιμο κύριο της.

Μιά ο θύρεσος τού σκανδαίου μεγάλου. 'Όλη ή Πετρούπολις μιλούσε γι' αυτό, κι' οι στρατιωτικοί κύριοι ήταν άναγκασμένοι. 'Ο Σπαρτίδων Σαβίνος διεγύρηθη από τό στέλεχη τής Ατοκρατορικής φρονιάς και άναγκάστηκε να φύγη, από τή Ρωσική πρωτεύουσα. Στην όργη έπήγε στο Βερολίνο, εκείνα περιπλανήθηκε σε άλλες χώρες, φτωχός και άθλιος. Στίς ήμέρες τής μεγάλης εκείνης δυστυχίας του τόν έλευθήθηκε ο 'Ιωάννης Καποδίστριας και τού έστειλε τότε ποίσι κανένα βούημα.

Μετά τήν άπελευθέρωση τής 'Ελλάδος, ο Σπαρτίδων Σαβίνος κατέβηκε σ' αυτήν κι' έγκαταστάθηκε στη Σύρο, όπου πέρασε τήν ύπόλοιτη ζωή του άβράνεια.

Αυτή ή ιστορία ή ζωή τού Κορνακιώφ Σπαρτίδων Σαβίνου, που ήταν ένας από τους όρασιότερους, τους γενναίωτους και πιο πατάλους άνδρους τής εποχής του...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

'Ο περιήρημος μουσικοσυνθέτης Βέρδι εργαζόταν με μεγάλη εύκολία, όπως άλλοστε και ο Μότσαρτ. Πολλές φορές συνέθετε μέσα στα σαλόνια, άνάμεσα στίς συνομιλίες και στίς φωνές τών παριστάνετων, χωρίς να νοιάζεται καθόλου γι' αυτό.

'Ο Γκρινώβ έγραφε μόνον όταν βροδίζονταν σ' ένα είδος έκασπείσεως, από τήν όποια κανένας δέν τολμούσε να τόν άποσιάση. Σε παρόμοιες στιγμές ήταν υπερόβολα εύροδίστος και δέν ήθελε να τόν έννοχλήση κανένας. Μιά μέρα έδιωσε με βριασές τή γυναίκα του, ή όποια είχε μπει στο σπουδαστήριο του για να ζητήση τή διατυλήθησά της.

'Ο Βάγκνερ άγαπούσε να συνθέτη μέσα σ' ένα δωμάτιο στολισμένο με μεταξοτό και βελούδινα ύφάσματα, τά όποια έλεγε ότι τόν ένέπνεαν πολύ.

'Ο παλός και λημονημένος πάλι συνθέτης Λεζκό συνθέτε όπουδήποτε κι' άν βρισκόταν, στο ύπαιθρο, στα άμπύτια, στους σιδηροδρομούς, στο δρόμο, ακόμα και στο προβάτριο του... όδοντοίατρού του!

'Ο Δονιζέτι είχε μεγάλη εύχέρεια στη σύνθεση και γι' αυτό οι αντίπαλοι του τόν παρεόβαλαν με... κονιά και ζεγάσε αδιάκομα κερό. 'Ο Μάγερμερ διαδόχου διαρκώς τά χειρόγραφα του και βασάνιζε κυριολεκτικά τούς συγγραφείς τών λιπρότων τών έργων του.

'Ο Μπελλίνι, τέλος, δέν συνέθετε παρά μόνον όταν ήταν κυριευμένος από σφοδρόν έρωτα!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Ο μονοδύς με τή μούρηλα του γεμίζει τή κοιλιά του.
- Με μικρό δόλομα, πιάνεις μεγάλο ψάρι.
- Με τούς δικούς σου φράς και πιά, μην κανείς νταραβέρι.
- Άν θέλει ο Θεός, βοηθούν οι άγιοι.
- Έγώ σ' έχτυπα, φούρνου μου, κι' έγώ θα σέ χαλάσω.
- Έμείνωσε ο φτωχός και έξασασε τά χροή του.
- Λέγε όσα θέλεις κι' άκουγε όσα δέν θέλεις.
- Αργός εργάτης αλλάζει δρεπάνι.

